

GUDSTJENESTE MED DÅP OG NATTVERD

Fjellhamar kirke 30. mars 2014

Lukas 11,14 – 28

PREKEN

VI TROR IKKE PÅ DJEVELEN

Teksten vi hørte lest fra Lukas har overskriften: Jesu makt over de onde ånder. Jesus drev ut en ond ånd av en stum og da begynte den stumme å tale. Fantastisk! Men nei, da. Nok en gang ble noe så fantastisk for et menneske til en konflikt. Konflikten som da oppstod handlet ikke om det var en besettelse eller om onde ånder finnes, det var det ingen som lurte på eller var uenig i, men med hvilken myndighet Jesus drev ånden ut. Var det ved Guds hjelp, ja, da sier det noen om hvem Jesus var og at var fra Gud. Det ville de ikke tro så de beskyldte Jesus for å gjøre det ved hjelp av Beelsebul, Satan, de onde åndenes prins.

Hva sier vi om dette i dag? Med alt vi vet om psyken og psykiatri? Et debattprogram på TV ville fremstilt en tro på ånder og besettelse som ekstremt, ja, på grense til psykiatrisk tilfelle.

En ting er helt klart: Vi tror ikke på djevelen. Vi tror på Gud, hans Sønn Jesus Kristus og den hellige ånd. Men som vi nettopp gjorde under dåpen, vi forsaker djevelen for vi skjønner og vet han finnes. Jeg kjenner nokså mange mennesker som har hatt sterke opplevelser av åndsmakter, inkludert onde åndsmakter. Også her i Norge. De aller fleste opplever at livet har en åndelig side. Mange mennesker, også utenfor kirken, har en klar fornemmelse av at det finnes en

åndelig verden og virkelighet, hvor det er åndelig krefter i virksomhet.

Jesus og bibelen forteller oss det samme. Det finnes en åndelig verden hvor ulike åndskrefter gjør seg gjeldende. Jeg ser det også i livet. Ondskaper er tidvis veldig tydelig i vår verden. Og for meg kan ikke all ondskaper, hatet, brutaliteten og grådigheten forklares med menneskelig karakter svikt, med en dårlig oppvekst eller en dårlig dag. Tenk på alle krig, vold, terror og urettferdighet som finnes, inkl 22. juli. Ondskap finnes som en makt i vår verden, ja, som ond vilje. Den har mange ansikt og den dukker opp til overflaten ikke minst i oss mennesker. Ja, det er faktisk mennesker som får frem ondskap på det verste.

Men som sagt – vi tror ikke på djevelen. Men på Jesus. Vi forsaker djevelen fordi vi vet han finnes. Vi vender djevelen ryggen, og gir vår oppmerksomhet, vår bekjennelse og vår lovsang til Gud. Når jeg som prest fremsier forsakelsen og trosbekjennelse og vender meg mot alteret når forsakelsen er ferdig og trosbekjennelsen begynner, så er det akkurat det det skal symbolisere. Vi vender djevelen ryggen og bekjenner vår tro til nådens og kjærlighetens Gud og hans sønn som ga sitt liv for vår skyld i et knusende oppgjør med det onde; synd, død og djevel.

HVOR VENDER VI BLIKKET?

Navnet på denne dagen, 3 søndag i faste, heter på latin fra gammelt av Oculi. Det betyr ”mine øyne” og har sin bakgrunn i Salme 25,15: ”Mine øyne er alltid vendt mot Herren.” Så er det det som er den viktigste kampen for oss i vår hverdag. Den avgjørende kampen; hvor vender vi oss med livet vårt? Hvor vender vi blikket? Hva og hvem lar vi prege oss? Hvor vender vi våre øyne i hverdagens mange valg og kvaler?

Når vi er stressa og det er mye kav i hverdagen med jobb, hjem, familie så gjør den travelheten oss så lett nærsynte. Vi greier ikke og orker ikke se mer enn akkurat det vi må. Og det er på det rett foran oss. Det blir hele bildet. Og når bekymringer og problemer tårner seg opp så skjer jo det samme, vi blir nærsynte. Vi ser bare det svarte hullet eller veggen rett foran oss. Vi greier ikke og orker ikke vende blikket et annet sted.

Det er derfor troen er så viktig for oss. For å løfte blikket. Det kan skje når jeg får lese et lite bibelord og be enn bønn for dagen når dagen drar i gang. Og det skjer når jeg møtes i den lille gruppa mi med noen andre menn en gang i måneden. Vi deler litt fra livet, leser og snakker om noe i bibelen, og ber. Og det er jo det som skjer når jeg kommer hit til gudstjeneste. Jeg får hjelp av fellesskapet og troen til å løfte blikket. Ikke minst når livet er tøft og bekymringer og stress fyller meg så er det godt å få hjelp til det. Vende blikket opp, opp til Gud. Det er den avgjørende kampen.

Jeg ble sittende å se på ”Hver gang vi møtes” i går. Med Sigvart Dagsland i fokus. Der sang Aleksander Rybak sangen ”Kan eg gørr noge med det?”. Den handler om følelsen av hjelpesløshet i møte med alt det vonde som skjer rundt omkring oss. Refrenget går sånn: ”Ka kan eg gjørr? Eg er så liden, hjelp oss samem med som tror: At møje kan med hvis me vil mens me vente her på jord.” Å løfte blikket sammen og feire troen og livets muligheter.

For i troen så er den store kampen allerede avgjort. Den er vunnet av Jesus. Med hans død og oppstandelse så vet vi at ondskapen taper. Det går godt til slutt. Det er håpet og seieren som Tobias og vi alle er døpt til. Det er det vi minner hverandre på når vi feirer nattverd.

Uansett hvor mye ondt livet måtte by oss så kan vi hvile i troen på at det ender bra. Seieren er vunnet og gitt oss. Kampen er over!

Men mens vi lever her på jorden så ber Gud oss om å ligne han, vende blikket mot han og ta del i kampen for det gode i vår verden, hverdag og for vår brødre og søstre der vi går men også i en stor verden. Den kampen er ikke over. Den pågår i dag og vi trengs, du og jeg. Sammen kan vi bety en forskjell, i våre nabolag og i den store verden. (Siv Bonde fortsetter om fasteaksjonen)